

Do Najwyższego Sądu Wojskowego
w Warszawie

Do dokładnym zaborzaniem się z aktami sprawy
Kazimierza Leonarda s. Władysława ur. w t. 1925 skaza-
nego na karę śmierci przez Sąd garnizonowy w Częstochowie
na sesji sędziowskiej w Poznaniu dn. 22 sierpnia 1946 r. —
oznajmiając, że nie skorysiam z karą Taśki.

Wstrzymanie przezemnie wykonania wyroku
nadążało nastąpiło oświadczenie sędziów Sądu orędu-
jącego: doc. Czesława Kamińskiego i kpr. Eugeniusza
Bursaka z dn. 20 lutego 1946 r. że nie zgadzają się z
treścią wyroku, oraz, że wyrażają opinię, że skazany:
„naszym zdaniem zasługuje całkowicie na Taśkę”. To
zapytanie się z aktami sprawy doręczono do prezesa
Sądu, że to oświadczenie sędziów z dn. 23 lutego 1946 r. jest
sprzeczne z ich decyzją i opinią, wyrażoną przez nich
w ich oświadczeniu z dn. 22 sierpnia 1946 r.
Jakiś dzień wyrażającego opinię sędziów z dn. 22 sierpnia 1946 r. i te-
go dnia. Tomisławie treści wyroku i oświadczenia sędziów

dokumentów jest zupełnie jasna i są one zgodne podzi-
sane przez cały skład orzekający Sąd — przede wszystkim
Dra opinia sędziów: kpr. Kamińskiego i kpr. Bursaka
mogła ulec zmianie pod wpływem nacisków zewnętrz-
nych. W związku z tym proponuję natychmiast-
stowe przebranie sędziów wymienionych sędziów ich
godności — jako osób nie liczących się własnym sa-
modzielnym Sądem i nieodpowiedzialnych dla splanowania
tego rodzaju odpowiedzialnych funkcji sędziowskich.

Robert Sienkiewicz

wpł. do N.S.W.
11. III. 46 godz. 14:50
SJK